

Biznesa augstskolas *Turība*
GADA BALVA
Brīvība. Uzņēmība. Kompetence.

Laura Laugale

Biznesa augstskolas *Turība*
GODA STUDENTS

*Turībā valda sava, nevis
galvaspilsētas atmosfēra, tāpēc
varu teikt, ka arī Turības studentu
pilsētiņā jūtos kā mājās!*

Šogad Biznesa augstskola *Turība* apbalvojumu GODA STUDENTS piešķir diviem augstskolas studentiem, no kuriem viena ir profesionālā bakalaura studiju programmas “Uzņēmējdarbības vadība” 4. kursa studente Laura Laugale.

Laura Laugale ir liepājniece un studiju gados nav zaudējusi ciešo saikni ar dzimto pilsētu. Šobrīd viņa raksta diplomdarbu un apsver, kura maģistra programma viņas tālākajam dzīves ceļam būtu atbilstošākā. Gūtās zināšanas jau tagad esot pietiekamas, lai veidotu arī savu biznesu – galvenais esot sākt, tad pārējais notiks, pārliecināta topošā uzņēmēja. Ar mērķtiecību un čaklu darbu viņa šajos četros gados *Turībā* sevi pierādījusi ne tikai kā studente ar teicamām un izcilām sekmēm, bet arī kā aktīva Studējošo pašpārvaldes dalībniece un *Turības* izglītības projektu vadītāja.

Kā Tu uztvēri ziņu, ka esi sveicamo vidū – GODA STUDENTS?

Kad man piezvanīja un pateica, ka esmu izvēlēta par *Turības* Goda studenti, es biju ļoti priecīga. Ilgi smaidīju... Man prieks, ka augstskola lepojas ar *saviem* cilvēkiem un tāpēc jau tradicionāli rīko svinīgo apbalvošanas ceremoniju, lai pateiktu viņiem paldies par paveikto. Par spīti visām drūmajām lietām, kas mūsdienās notiek, manuprāt, jo īpaši būtiski ir izcelt labo. Visi goda nosaukumu saņēmēji savā ziņā ir cilvēki „bākas”, kas izstaro gaismu, rāda virzienu, rada drošības sajūtu un ārkārtīgi iedvesmo. Un tāpēc man ir vēl lielāks prieks, ka arī manā dzīvē dažas tādas bākas – ceļa rādītājas – ir un ka svinīgajā ceremonijā varēšu būt ar viņiem kopā.

Tu esi no Liepājas. Kur Tu mācījies un kā izlēmi studēt Biznesa augstskolā *Turība*? Vai tas bija uzreiz skaidrs, ka studēsi šeit?

Mācījos Liepājas Raiņa 6.vidusskolā un esmu lepna tās absolvente. Absolvējot vidusskolu, biju pieteikusies Latvijas Universitātes fonda mecenātu stipendijai „Ceļamaize”, kas domāta 12.klašu absolventiem, kam ir izcilas sekmes mācībās un augsti sasniegumi gan mācībās, gan citās aktivitātēs ārpus mācību darba. Jutos pagodināta, ka biju viena no sešām Latvijas vidējo mācību iestāžu abiturientēm, kas konkursu izturēja, iegūstot stipendiju, bet jāatzīst, ka augstskolas izvēle bija laikietilpīgs un smags lēmums, jo, izvērtējot dažādu augstskolu piedāvājumus, nācās apsvērt dažādus plusus un minusus katrai no tām.

Tā kā maniem kritērijiem visvairāk atbilda *Turība* un arī Latvijas Universitāte man šķita saistoša, biju nonākusi smagas izvēles priekšā. Augstskolas izvēlē vadījos pēc ieteikumiem un atsaucēm – *Turību* bija absolvējis arī mans vecākais brālis un māsa. Man šķita ļoti būtiski, ka *Turības* absolventi ir šīs augstskolas patrioti un ne tikai izvēlas turpināt studijas kādā citā no augstskolas

piedāvātajām programmām vai līmeņiem, bet arī iesaka augstskolu saviem ģimenes locekļiem, radniekiem un draugiem. Studentu atzinība un pozitīvās atsauksmes ir viens no būtiskākajiem novērtējumiem ikvienai augstskolai, tāpēc tas kļūva par vienu no svarīgākajiem izvēles faktoriem.

Kādēļ tieši uzņēmējdarbības vadība?

Izvēle par labu uzņēmējdarbības studijām, šķiet, notika automātiski, un citas programmas nemaz neapsvēru. Nepiekrītu uzskatam, ka uzņēmējdarbības studijas Latvijas augstskolās ir pārāk vispārīgas, jo programmas daudzveidību uztvēru par lielu priekšrocību, nevis mīnusu. Man patika, ka varu sevi izglītot daudzpusīgi, tas atbilst manai personībai. Iespēja iepazīt gan ekonomikas, mārketinga, grāmatvedības, gan citu studiju kursu saturu nodrošināja uzņēmējdarbības vadīšanai nepieciešamās zināšanas, prasmes un spējas, kas noderēs turpmākajā darba dzīvē pat tādā gadījumā, ja par uzņēmēju tomēr nekļūšu.

Man bija skaidra vīzija par to, ko gribu darīt – ko izmainīt, ko uzlabot, ko sasniegt, un tāds mazs velniņš, sēdēdams man uz kreisā pleca, pareizi jau laikam teica – tev nav ko zaudēt, tu būsi tikai ieguvēja!

Kas pašreiz ir aktuāls Tavā studiju dzīvē?

Šobrīd izstrādāju savu diplomdarbu, pētot kāda uzņēmuma efektivitātes paaugstināšanas iespējas un vasarā plānoju kļūt par Biznesa augstskolas *Turība* absolventi. Paralēli diplomdarba izstrādei meklēju iespējas studiju turpināšanai kādā no maģistrantūras programmām un nevaru noliegt, ka arī *Turības* piedāvājums man šķiet saistošs.

Ko no Tevis prasīja atnākšana uz Rīgu un iejušanās galvaspilsētas vidē?

Ar Rīgu pēc četriem šeit pavadītajiem studiju gadiem joprojām esmu uz „Jūs”, jo šis laiks ir pierādījis, ka esmu Liepājas patriote. *Turībā* valda sava, nevis galvaspilsētas atmosfēra, tāpēc varu teikt, ka arī *Turības* studentu pilsētiņā jūtos kā mājās. Manuprāt, ir ārkārtīgi forši, ja augstskola to var panākt!

Kā Tu raksturotu pasniedzējus, studijas?

Man patīk, ka *Turībā* no pasniedzēju puses ir personīga attieksme. Tas nav „konveijers”, kurā pasniedzējam jāspēj deviņdesmit minūšu laikā komunicēt ar vairāk nekā 100 vai 200 studentiem vienlaikus. Pirmajā kursā bijām vairāk nekā 30 studenti – finiša taisnē esam palikuši vien seši un saņemam pasniedzēju individuālu attieksmi, par ko ārzemēs studenti maksā miljonus. Nav īsti zināms, kādēļ tik liels atbirums mūsu skaitā, bet jokojam, ka tikai stiprākie izdzīvo. Katrs pasniedzējs ir savas jomas profesionālis, kas man paliks atmiņā ne tikai ar to, ko man iemācījis, bet arī ar savu personību. Īpaši mīļi man ir *Turības* Komercedarbības katedras pasniedzēji - Zane Driņķe, Rosita Zvirgzdiņa, Anna Ābeltiņa, Iveta Liniņa un citi. Es šo sarakstu varētu turpināt un katram no pasniedzējiem pateikt paldies par darbu, entuziasmu, iedvesmu, atbalstu un iedrošinājumu. Bez viņiem mēs, *Turības* studenti, nebūtu tas, kas mēs esam!

Biznesa augstskolā *Turība* ir bibliotēka, kas atvērta pat 24 stundas diennaktī. Vai ar tur esošajām grāmatām ir pietiekami, lai pilnvērtīgi studētu?

Esmu no cilvēkiem, kuram nepatīk lasīt grāmatas, bet studijās bez tām nevar iztikt. Patīkami dzirdēt no studentiem un arī cilvēkiem no malas, ka *Turībā* ir tik laba bibliotēka, ka studiju vajadzībām pat Latvijas Nacionālās bibliotēkas specializētās literatūras izvēle uz tās fona mazliet nobāl. Esmu par to arī pārliecinājies pati un varu būt priecīga, ka mums tāda bibliotēka ir, turklāt piedāvājumā ir ne tikai plašs grāmatu klāsts, bet arī lasītava, datori, pieeja zinātniskajām datu bāzēm, bezmaksas drukas pakalpojumi un viss cits pilnvērtīgam studiju procesam nepieciešamais.

Tu studē klātienē, un noteikti ir bijusi iespēja iesaistīties augstskolas sabiedriskajā dzīvē. Kā to izmanto?

Pirms pirmā studiju gada sākuma izmēģināju savu laimi un pieteicos integrācijas semināram „Iesoļo *Turībā*”, kuru organizē *Turības* Studējošo pašpārvalde. Tās divas maģiskās dienas izmainīja manu skatījumu uz pašpārvaldi kopumā, un no tā mirkļa *Turības* Studējošo pašpārvalde bija manas otrās mājas un reizē arī *rūpju bērns* pirmos trīs studiju gadus. Pašpārvaldē sāku darboties kā biedrs, bet tad pieņēmu smagu lēmumu papildus esošajām nodarbēm uzņemties atbildību, pārstāvot četrtrūkstoš studentu intereses un sniedzot maksimālu sevis ieguldījumu, un kļuva par Finanšu daļas vadītāju un pašpārvaldes valdes locekli. Man bija skaidra vīzija par to, ko gribu darīt – ko izmainīt, ko uzlabot, ko sasniegt, un tāds mazs velniņš, sēdēdams man uz kreisā pleca, pareizi jau laikam teica – tev nav ko zaudēt, tu būsi tikai ieguvēja! Esot Finanšu daļas vadītāja, biju daļa no komandas un vadīju pati savu komandu. Mums vajadzēja būt atbildīgiem, lai uzņēmums, kas mums kaut ko ziedojis, pretī saņemtu no mūsu puses solītās mārketinga aktivitātes. Paši domājām, kam un ko lūgt, visu paši meklējām. Jo vairāk meklējām, jo lielākā azartā iegājām. Par komandas mērķi uzstādījām gada laikā piesaistīt 20 000 EUR no sponsoru atbalsta – gan naudas, gan balvu izteiksmē. Gada beigās man bija jāstājas kopsapulces priekšā un jāsaka, ka diemžēl neesam izpildījuši mērķi, jo... bijām ieguvuši vairāk nekā 27 000 EUR, tādējādi pārspējot visus līdz šim sasniegtos rezultātus. Paralēli notika dažādas konferences un vieslekcijas, kuras, protams, arī gribēju apmeklēt. Dienas studentiem *Turībā* noteikti ir plašas iespējas, lai iesaistītos sabiedriskajā dzīvē un aktīvi pavadītu savu ikdienu ārpus studijām.

Biji *Turības* izglītības projektu vadītāja un organizēji vieslekcijas augstskolas studentiem, absolventiem, darbiniekiem un viesiem, kā arī koordinēji augstskolas absolventu kustību. Kā nonāci līdz tam?

Jā, pateicoties veiksmīgajam darbam pašpārvaldē, trešā kursa beigās saņēmu aicinājumu kļūt par izglītības projektu vadītāju. Tā man bija liela uzdrīkstēšanās, jo šķita – kā es, būdama studente, koordinēšu absolventus un rīkošu vieslekcijas, ja pašai tās vēl jāapmeklē, bet izaicinājumu pieņēmu un to ne mirkli neesmu nožēlojusi. Esmu pateicīga tā brīža *Turības* Attīstības daļas vadītājai Inesei Raibai par man sniegto iespēju, uzticību un drosmi, pieņemot mani savā komandā, lai varu papildināt savu dzīves pieredzes bagāžu.

Ko Tev nozīmē šī studiju gados gūtā pieredze?

Vairāk nekā spēj izteikt simtiem vārdu! Vadīt finanšu virzienu un būt izglītības projektu vadītājai bija mans izaicinājums pašai sev, lai pārliecinātos par savu spēju robežu. Ne tikai par savu spēju robežu, bet arī manas komandas – es varu būt ārkārtīgi lepna, ka dzīve man piespēlēja tik lielisku komandu gan pašpārvaldē, gan arī darbā, jo bez viņiem nebūtu bijis iespējams sasniegt pat ne kriptatiņu no tā,

ko esmu paveikusi.

Esmu ieguvusi trīs jaunas „ģimenes” – savus superīgos *finansistus*, labāko 2016.gada valdi un mīļākās manas darba dzīves pirmās kolēģes. Milzīgais kontaktu loks, iespējas, pieredzes, notikumi, atbildība, cīņa ar sevi, negulētās naktis, asaras no priekiem un bēdām, lielie prieki, ieraugot rezultātu, jā, un varbūt arī četri sirmi mati no stresa, bet tas viss man tikai līcis augt un attīstīties ne tikai profesionālajā ziņā, bet arī kā cilvēkam.

Ja Tev sanāk sarunāties ar dažādiem cilvēkiem ārpus augstskolas, kādu attieksmi jūti pret *Turību*?

Tiem, kuri mani pazīst labi, nav kādu stereotipu par augstskolu, bet no dažiem citiem esmu dzirdējusi arī neizpratni par to, kāpēc studēju *Turībā*. Lielākais stereotips ir, ka šeit var studēt tikai par naudu, tāpēc tīši-netīši jau pirmajā kursā ar draugiem sākām citiem stāstīt, ka *Turībā* ir budžeta vietas, ka kopmītnes atrodas tieši blakus mācību korpusiem, ka studentiem pieejama lieliska bibliotēka un augstskolai ir pašai savs kaķis – ar šādu „mārketingu” sanācis, ka nu *Turībā* studē vēl vismaz bariņš liepājnieku. Redzot mūsu nevilto patriotismu, arī viņi nolēma, ka vēlas būt daļa no *turībniekiem*.

Visi goda nosaukumu saņēmēji savā ziņā ir cilvēki „bākas”, kas izstaro gaismu, rāda virzienu, rada drošības sajūtu un ārkārtīgi iedvesmo.

Ar ko nodarbojies brīvajā laikā?

Mana ikdienas nodarbošanās ir zirgi – ja agrāk to sauca par hobiju, tad tagad – par dzīvesveidu. Pēc garas darba nedēļas Rīgā labākais veids, kā izvēdināt galvu un pabarot dvēseli ar mieru, bet ķermeni ar svaigu gaisu, ir pāris stundas segļos Liepājas puses Bernātu mežā, tāpēc šo četru gadu garumā katru nedēļas nogali braucu uz Liepāju. Varu būt ārkārtīgi pateicīga savam liktenim, vecākiem, mana dzīves scenārija autoriem par to, kas es esmu un ka esmu tieši tur, kur esmu. Lielākās uzvaras dzīvē ir pareizi izdarītās izvēles, un lēmums saistīt dzīvi ar zirgiem, šķiet, ir viena no lielākajām investīcijām manā personībā. Ja ne viņi, tad es nezinātu, ka pat tad, kad nogurums gāž no kājām un gribas visu mest pie malas, ir jāturpina sasniegt iepriekš izvirzītie mērķi un nepadoties. Es nezinātu, kā ir būt daļai no komandas un kā būt komandas līderim, nezinātu, kā tikt galā ar sarūgtinājumu un zaudējumiem, kad lietas nenotiek tā, kā būtu gribējies, nezinātu, ka sasniegumi tiek tikai tiem, kas ilgi un smagi strādā. Īsāk sakot, zirgi nav devuši tikai prasmi jāt, bet snieguši milzīgu ieguldījumu manas personības attīstībā un mācīšanās atziņas, zināšanas un pieredzi, kas palīdz dienu no dienas būt labākam cilvēkam.

Liepājnieki vienmēr īpaši lepojas ar dzimto pilsētu. Ko Tev nozīmē Liepāja, vai ar *Turībā* studējošajiem liepājniekiem uzturi ciešu kontaktu, piemēram, kopīgi braucat mājās?

Es Liepāju sauca par mīļpilsētu, kurai ezers vienā, bet jūra otrā pusē. Dzejnieces Maijas Kalniņas vārdiem sakot: “Liepāja ir pietura, kura pietur un tur. Tā, kā neviena citur nekur. Liepāja ir atbilde un jautājums. Visiem viena un katram sava. Katram no mums.”

Liepājnieki ir draudzīgi, un, jā, kaut kas īpašs mūs visus tomēr saista. Neskaitot kopīgās mājās braukšanas, atmiņā palicis mirklis, kad augstskolas Ziemassvētku ballē ar visiem liepājniekiem sanācām kopā pie karaokes zāles ekrāna, lai visi kopā sirsnīgi nodziedātu dziesmu “Pilsētā, kurā piedzimst vējš”. Citi saka, ka liepājniekiem vējš galvā, bet man tas šķiet forši! Tad jau redzēsīm, kur mani aizvedīs darba dzīve, bet varu iztēloties sevi arīatpakaļ Liepājā.

Vai, studējot uzņēmējdarbību, ir radušās kādas idejas par savu biznesu?

Jā, laiku pa laikam rodas dažādas idejas un iedvesma uzsākt savu uzņēmējdarbību, bet neesmu tās realizējusi. Esmu no cilvēkiem, kas visu dara pēc vislabākās sirdsapziņas – ja reiz esmu kaut ko izvēlējusies darīt, tad tajā ieguldu visu sevi un strādāju maksimāli augstā līmenī. Uzņēmējdarbības uzsākšana visticamāk mainītu manas prioritātes, kā rezultātā ciestu manas studijas, un, apzinoties šos riskus, jo studijas šo gadu laikā biju izvirzījusi par prioritārām, esmu atteikusies no vairākām lieliskām iespējām un piedāvājumiem. Viss notiks tā, kā tam ir jānotiek, vai ne?

Man ir zināšanu bāze, kura nemitīgi tiek papildināta. Lai es kļūtu par uzņēmēju jau šobrīd, galvenais būtu sākt – pārējais pamazām rastos! Arī trūkstošās finanses mūsdienās nav liela problēma, manuprāt, jo ir daudz iespēju, lai naudu piesaistītu, piemēram, ar Biznesa eņģeļu palīdzību. [Tu](#)